

“मीठे बच्चे- आफ्नो स्वभाव बाबा समान सरल बनाऊ, तिमीमा कुनै घमण्ड हुनु हुँदैन, ज्ञानयुक्त बुद्धि होस्, अभिमान नहोस्।”

प्रश्न:- सेवा गर्दा कति बच्चाहरू बच्चा भन्दा पनि बच्चा छन् कसरी?

उत्तर:- कति बच्चाहरूले सेवा गरिरहन्छन्, अरुलाई ज्ञान सुनाइरहन्छन् तर बाबालाई याद गर्दैनन्। भन्छन् बाबा याद गर्न भुल्छौं। त्यसैले बाबाले उनलाई बच्चा भन्दा पनि बच्चा भन्नुहुन्छ किनकि बच्चाहरूले कहिल्यै पनि पितालाई भुल्दैनन्। तिमीलाई बाबाले राजकुमार राजकुमारी बनाउनु हुन्छ, उहाँलाई तिमीले किन भुल्छौं? यदि भुल्यौ भने वर्सा कसरी मिल्छ। तिमीले हातद्वारा काम गर्दा पनि बाबालाई याद गर्नुपर्छ।

ओम् शान्ति। पढाइको लक्ष्य-उद्देश्य त बच्चाहरूको सामुन्ने छ। बच्चाहरूले यो पनि बुझ्नेका छन्- अहिले बाबा साधारण तनमा हुनुहुन्छ, त्यो तन पनि वृद्ध छ। त्यहाँ त वृद्ध भए पनि खुसी हुन्छ- म बच्चा बन्छु। यिनले पनि बुझ्नेका छन्, यिनलाई खुसी छ- म यो बन्नेवाला हूँ। बच्चाको जस्तो चालचलन हुन जान्छ। बच्चाहरू जस्तै सरल हुन्छन्। घमण्ड आदि केही पनि हुँदैन। बुद्धिमा ज्ञान छ। जसरी यिनको बुद्धि छ त्यस्तै तिमी बच्चाहरूको पनि हुनुपर्छ। बाबा हामीलाई पढाउन आउनु भएको छ, हामी यो बन्छौं। त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई भित्र यो खुसी हुनुपर्छ- हामी यो शरीर छोडेर गएर यो बन्छौं। राजयोग सिकिरहेका छौं। साना बच्चाहरू अथवा ठूला, सबैले शरीर त छोड्छन्। सबैको लागि पढाइ एउटै हो। यिनले पनि भन्छन् म राजयोग सिक्छु। फेरि म गएर राजकुमार बन्छु। तिमीले पनि भन्छौ- हामी राजकुमार राजकुमारी बन्छौं। तिमीले पढिरहेका छौ राजकुमार राजकुमारी बन्नको लागि। अन्त मती सो गति हुन्छ। बुद्धिमा यो निश्चय छ- हामी भिखारीबाट राजकुमार बन्नेवाला हौं। यो भिखारी दुनियाँ नै खतम हुनु छ। बच्चाहरूलाई धेरै खुसी हुनु पर्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई पनि आफू समान बनाउनु हुन्छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- मलाई त राजकुमार राजकुमारी बन्नु छैन। यी बाबाले त भन्छन् मलाई त बन्नु छ। हामी पढिरहेको छौं यो बन्नको लागि। राजयोग हो नि। बच्चाहरूले पनि भन्छन् हामी राजकुमार राजकुमारी बन्छौं। बाबा भन्नुहुन्छ- बिलकुल ठीक हो। तिम्रो मुखमा गुलाब। यो परीक्षा हो नै राजकुमार राजकुमारी बन्ने। ज्ञान त धेरै सहज छ। बाबालाई याद गर्नु छ र भविष्यको वर्सालाई याद गर्नु छ। यही याद गर्नमा नै मेहनत छ। यस यादमा रह्यौ भने फेरि अन्त मती सो गति हुन्छ। संन्यासीहरूले उदाहरण दिन्छन्, कसैले भन्यो भैंसी हुँ... तब साँच्चै नै सम्झिन थाल्यो। त्यो हो सबै फाल्नु कुरा। यहाँ त धर्मको कुरा छ। त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ ज्ञान त धेरै सहज छ, यादमा मेहनत छ। बाबाले प्रायः भन्नुहुन्छ- तिमी त बच्चा हौ। बच्चाहरूबाट गुनासो आउँछ, के हामी बच्चा हौं? बाबा भन्नुहुन्छ- हो, बच्चा हौ। ज्ञान त धेरै राम्रो छ, प्रदर्शनीमा सेवा पनि धेरै राम्रो गर्छौ, रात-दिन सेवामा लाग्छौ फेरि पनि बच्चा भन्छु। बाबा भन्नुहुन्छ- यी ब्रह्मा पनि बच्चा हुन्। यी बाबा भन्छन्- तिमीहरू त म भन्दा पनि ठूला हौ, मलाई त धेरै जिम्मेवारी छ। जिनके माथे मामला... सबै छेयाल रहन्छ। कति समाचार बाबाको पासमा आउँछ। बिहान बसेर याद गर्ने कोसिस गर्छु। वर्सा त उहाँबाट नै मिल्छ। त्यसैले बाबालाई याद गर्नु छ। सबै बच्चाहरूलाई सधैं सम्झाउँछु- प्यारा बच्चाहरू! तिमी यादको यात्रामा धेरै कमजोर छौ। ज्ञानमा त ठीक छौ तर हरेकले आफ्नो दिलसँग सोध- म बाबाको यादमा कति रहन्छु? ठीक छ, दिनमा धेरै काम आदिमा व्यस्त रहन्छौ। काम गर्दागर्दै पनि यादमा रहन सक्छौ। भनाइ पनि छ- हथ कार डे दिल यार डे। जसरी भक्तिमार्गमा पनि पूजा त गर्छन्, तर बुद्धि अरू-अरू तिर धन्दा आदिमा जान्छ अथवा कोही स्त्रीका पति बेलायतमा छन् भने उनको बुद्धि त्यहाँ जान्छ, जोसँग धेरै सम्बन्ध छ। हुन त सेवा राम्रो गर्छन् फेरि पनि बाबाले बच्चा बुद्धि भन्नु हुन्छ। धेरै बच्चाहरूले लेख्छन्- हामीले बाबाको याद भुल्छौं। अरे, बाबालाई त बच्चा पनि भुल्दैनन् भने तिमी त बच्चा भन्दा पनि बच्चा हौ। जो बाबाबाट तिमी राजकुमार राजकुमारी बन्छौ, उहाँ तिम्रो बाबा-टिचर-गुरु हुनुहुन्छ, तिमीले उहाँलाई भुल्छौ!

जो बच्चाहरूले आफ्नो पूरा-पूरा चार्ट बाबालाई पठाउँछन्, बाबाले उनलाई नै आफ्नो राय दिनु हुन्छ। बच्चाहरूले बताउनु पर्छ- मैले बाबालाई कसरी याद गर्छु? कहिले याद गर्छु? फेरि बाबा राय दिनु हुन्छ। बाबा सम्झनुहुन्छ- यसको यो सर्भिस छ, यस अनुसार उसलाई कति फुर्सद रहन सक्छ। सरकारको नौकरी गर्नेहरूलाई फुर्सद धेरै

हुन्छ। काम केही हल्का हुन्छ, बाबालाई याद गर्दै गर। घुम्दा पनि बाबाको याद रहोस्। बाबाले समय पनि दिनु हुन्छ। ठीक छ, रातमा ९ बजे सुत फेरि २-३ बजेर उठेर याद गर। यहाँ आएर बस। तर यो बस्ने बानी पनि बाबाले बेसाल्नु हुन्न, याद त हिँडा-डुल्दा पनि गर्न सक्छौ। यहाँ त बच्चाहरूलाई धेरै फुर्सद छ। पहिला तिमी एकान्तमा पहाडीमा गएर बस्थ्यौ। बाबालाई याद त अवश्य गर्नु छ। नत्र विकर्म विनाश कसरी हुन्छ? बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ भने मानौं बच्चा भन्दा पनि बच्चा भयौ नि। सारा आधार यादमा छ। पतित-पावन बाबालाई याद गर्न मेहनत छ। ज्ञान त धेरै सहज छ। यो पनि जानेका छौ- यहाँ आएर बुझ्छन् पनि उनैले जो कल्प पहिला आएका थिए। बच्चाहरूलाई डाइरेक्सन मिलिरहन्छ। कोसिस यही गर्नु छ- म तमोप्रधानबाट सतोप्रधान कसरी बनूँ। बाबाको याद सिवाय अरु कुनै उपाय छैन। बाबालाई बताउन सक्छौ, बाबा मेरो यो धन्दा हुनाले अथवा यो कार्य हुनाले म याद गर्न सकिदैन। बाबा तुरुन्तै राय दिनु हुन्छ- यस्तो होइन, यस्तो गर। तिम्रो सारा आधार यादमा छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले ज्ञान त धेरै राम्रो दिन्छन्, कसैलाई खुसी पनि पार्छन् तर योग छँदै छैन। बाबालाई याद गर्नु छ। यो कुरा बुझेर पनि भुल्छन्, यसमा नै मेहनत छ। बानी पर्यो भने फेरि एरोप्लेन वा ट्रेनमा बसेर पनि आफ्नो धुन लागिरहन्छ। भित्र खुसी पनि हुन्छ, हामी बाबाबाट भविष्यको राजकुमार राजकुमारी बनिरहेका छौं। बिहान उठेर यस्तो बाबाको यादमा बस। फेरि पनि थाक्छौ। ठीक छ, यादमा आराम गर। बाबाले युक्ति त बताउनु हुन्छ। हिँडा-डुल्दा याद गर्न सक्दैनौ भने बाबा भन्नुहुन्छ- ठीक छ रातमा योगमा बस तब तिम्रो केही जम्मा हुन्छ। तर यो हठपूर्वक एक ठाउँमा बस्नु हठयोग हो। तिम्रो त सहज मार्ग हो। रोटी खाँदा पनि बाबालाई याद गर। हामी बाबाद्वारा विश्वको मालिक बनिरहेका छौं। आफूसँग कुरा गरिराख, म यस पढाइबाट यो बन्छु। पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ। तिमी विषय नै थोरै छन्। बाबाले कति थोरै सम्झाउनु हुन्छ, कुनै पनि कुरा बुझ्ने नौ भने बाबासँग सोध। आफूलाई आत्मा सम्झिनु छ। यो शरीर त ५ भूतहरूको हो। म शरीर हुँ, यस्तो भन्नु अर्थात् आफूलाई भूत सम्झिनु हो। यो हो नै आसुरी दुनियाँ, त्यो हो दैवी दुनियाँ। यहाँ सबै देह-अभिमानि छन्। आफ्नो आत्मालाई कसैले पनि चिनेका छैनन्। सही र गलत त हुन्छ नि। हामी आत्मा अविनाशी हौं- यो सम्झिनु ठीक हो। आफूलाई विनाशी शरीर सम्झिनु गलत हो। देहको धेरै अहंकार छ। अब बाबा भन्नुहुन्छ- देहलाई भुल, आत्म-अभिमानि बन। यसमा नै मेहनत छ। ८४ जन्म लिन्छौ, अब घरमा जानु छ। तिमीलाई नै सहज लाग्छ, तिम्रो नै ८४ हुन्छ। सूर्यवंशी देवता धर्मात्मबीको ८४ जन्म हुन्छ, सच्याएर लेख्नु पर्छ। बच्चाहरूले पढिरहन्छन्, सुधार भइरहन्छ। त्यस पढाइमा पनि नम्बरवार त हुन्छन् नि। कम पढे भने तलब पनि कम मिल्छ। अहिले तिमी बच्चाहरू बाबाको पासमा आएका छौ सच्चा-सच्चा नरबाट नारायण बन्ने अमरकथा सुन्न। यो मृत्युलोक अब खतम हुनु छ। हामी अमरलोकमा जानु छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई यो चिन्ता लाग्नु पर्छ- हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान, पतितबाट पावन बन्नु छ। पतित-पावन बाबा सबै बच्चाहरूलाई एउटै युक्ति बताउनु हुन्छ- केवल भन्नुहुन्छ बाबालाई याद गर, चार्ट राख्यौ भने तिमीलाई धेरै खुसी हुन्छ। अहिले तिमीलाई ज्ञान छ, दुनियाँ त घोर अन्धकारमा छन्। तिमीलाई अहिले ज्ञान मिल्छ। तिमी त्रिनेत्र, त्रिकालदर्शी बनिरहेका छौ। धेरै यस्ता पनि मनुष्य छन्, भन्छन् ज्ञान त जहाँ पनि मिल्छ, यो कुनै नयाँ कुरा होइन। अरे यो ज्ञान त कसैलाई पनि मिल्दैन। यदि त्यहाँ ज्ञान मिल्छ भने पनि गर्न त केही पनि गर्दैनन्। नरबाट नारायण बन्ने कसैले पुरुषार्थ गर्छन् र? केही पनि गर्दैनन्। बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- बिहानको समय धेरै राम्रो हुन्छ। धेरै आनन्द आउँछ, शान्त हुन्छ, वायुमण्डल राम्रो रहन्छ। सबैभन्दा खराब वायुमण्डल हुन्छ- १० देखि १२ सम्म। त्यसैले बिहानको समय धेरै राम्रो हो। राति छिट्टै सुत फेरि २-३ बजे उठ। आरामसँग बस। बाबासँग कुरा गर। विश्वको इतिहास-भूगोल याद गर। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- ममा ज्ञान छ नि, रचयिता र रचनाको। म तिमीलाई टिचर बनेर पढाउँछु। तिमीले आत्मा बाबालाई याद गरिरहन्छौ। भारतवर्षको प्राचीन योग प्रख्यात छ। योग कोसँग? यो पनि लेख्नुपर्छ। आत्माको परमात्मासँग योग अर्थात् याद। तिमी बच्चाहरूले अहिले बुझ्नेका छौ- हामी अलराउण्डर हौं, पूरा ८४ जन्म लिन्छौं। यहाँ ब्राह्मण कुलका नै आउँछन्। हामी ब्राह्मण हौं। अब हामी देवता बन्नेवाला हौं। सरस्वती पनि बच्ची हुन नि। म बुढो हुँ तर पनि धेरै खुसी हुन्छ, अब मैले शरीर छोडेर फेरि गएर राजाको घरमा जन्म लिन्छु। मैले पढिरहेको छु। फेरि गोल्डन स्पून इन माउथ। तिमीहरू सबैको यो लक्ष्य-उद्देश्य हो। खुसी किन हुँदैन? मनुष्यहरू के-के कुरा बोलिरहन्छन्। तिम्रो खुसी किन कम हुन्छ? बाबालाई याद नै गर्दैनौ भने नरबाट नारायण कसरी बन्छौ? उच्च बन्नु पर्छ नि। यस्तो पुरुषार्थ गरेर देखौ, अलमल किन हुन्छौ? निराश किन हुन्छौ? सबै राजा कहाँ बन्छन् र! यो ख्याल आयो कि फेल भयो। स्कूलमा कानून, इन्जिनियरिङ आदि पढ्छन्। के यस्तो भन्छन् सबै वकिल कहाँ बन्छन् र! पढेनन् भने फेल हुन्छन्। सारा १६१०८ को माला छ। सबैभन्दा पहिला को आउँछन्? जति जसले पुरुषार्थ गर्छन्। एक अर्को भन्दा तीव्र पुरुषार्थ गर्छन् नि। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- अब हामी यो पुरानो शरीर छोडेर घरमा जानु छ। यो

याद रहयो भने पनि पुरुषार्थ तीव्र हुन्छ। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहनु पर्छ- सर्वका मुक्ति-जीवनमुक्ति दाता हुनुहुन्छ नै एक बाबा। आज दुनियाँमा यति करोडौं मनुष्य छन्। तिमी ९ लाख हुन्छौ। त्यो पनि करिब भनिन्छ। सत्ययुगमा अरु कति होलान्। राजाईमा केही मनुष्य त चाहिन्छ नि। यो राजाई स्थापना भइरहेको छ। बुद्धिले भन्छ- सत्ययुगमा धेरै सानो वृक्ष हुन्छ, सुन्दर। नाम नै हो स्वर्ग प्याराडाइज। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा सारा चक्र घुमिरहन्छ। यो सदा घुमिरह्यो भने पनि राम्रो हो।

यो खोकी आदि हुन्छ, यो कर्म भोग हो, यो पुरानो शरीर (जुता) हो। नयाँ त यहाँ मिल्दैन। मैले पुनर्जन्म त लिन्नँ। न कुनै गर्भमा जान्छु। म त साधारण तनमा प्रवेश गर्छु। वानप्रस्थ अवस्था हो, अब वाणी भन्दा पर शान्तिधाम जानु छ। जसरी रातबाट दिन, दिनबाट रात अवश्य हुन्छ, त्यस्तै पुरानो दुनियाँ अवश्य विनाश हुनु छ। यो संगमयुग अवश्य पूरा हुन्छ फेरि सत्ययुग आउँछ। बच्चाहरूले यादको यात्रामा धेरै ध्यान दिनु छ, जो अहिले धेरै कम छ, त्यसैले बाबाले बच्चा भन्नुहुन्छ। बचपन देखाउँछन्। भन्छन् बाबालाई याद गर्न सकिदैन, त्यसैले बच्चा भनिन्छ नि। तिमी साना बच्चा हो, बाबालाई भुल्छौ! परमप्रिय बाबा, टिचर, गुरु आधा कल्पका अति प्यारा, उहाँलाई भुल्छौ! आधाकल्प दुःखमा तिमीले उहाँलाई याद गर्दै आयौ। हे भगवान! आत्माले शरीरद्वारा भन्छ नि। अहिले म आएको छु, राम्ररी याद गर। धेरैलाई मार्ग बताऊ। पछि गएर धेरै वृद्धि हुँदै जान्छ। धर्मको वृद्धि त हुन्छ नि। जस्तै अरबिन्द घोष। आज उनका कति सेन्टरहरू छन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- त्यो सबै हो भक्तिमार्ग। अहिले तिमीलाई ज्ञान मिल्छ। यो ज्ञान पुरुषोत्तम बन्नको लागि हो। तिमी मनुष्यबाट देवता बन्छौ। बाबा आएर सबै मैला कपडाहरूलाई सफा गर्नु हुन्छ। उहाँको नै महिमा हो। मुख्य हो याद। ज्ञान त धेरै सजिलो छ। मुरली पढेर सुनाऊ। याद गरिराख। याद गर्दा-गर्दा आत्मा पवित्र हुन्छ। पेट्रोल भरिंदै जान्छ। फेरि यो भाग्छ। यसलाई शिवबाबाको बरियाँत भन, बच्चा भन। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको छु, काम चिताबाट उतारेर तिमीलाई अब योग चितामा बसाउँछु। योगबाट स्वास्थ्य, ज्ञानबाट धन मिल्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) लक्ष्य-उद्देश्यलाई सामुन्ने राखेर खुसीमा रहनु छ। कहिल्यै निराश बन्नु हुँदैन। यस्तो ख्याल कहिल्यै पनि नआओस्- सबै कहाँ राजा बन्छन् र! पुरुषार्थ गरेर उच्च पद प्राप्त गर्नु छ।

२) परमप्रिय बाबालाई धेरै प्यारले याद गर्नु छ, यसमा बच्चा बन्नु छैन। यादको लागि बिहानको समय राम्रो हुन्छ। आरामसँग शान्तिमा बसेर याद गर।

वरदान:- एकता र एकाग्रताको विशेषताद्वारा निरव्यर्थ र निर्विकल्प स्थिति बनाउने समाधान स्वरूप भव बापदादालाई प्रत्यक्ष गर्ने कार्यमा सफलताको वरदान प्राप्त गर्नको लागि सदा एक बनेर एकलाई प्रत्यक्ष गर। एकताको एक औंला नै सहयोगको निशानी देखाइएको हो। एकाग्रता अर्थात् सदा निरव्यर्थ संकल्प र निर्विकल्प स्थितिद्वारा नै सफलता गलाको हार बन्छ तर यसको लागि सदा यही याद रहोस्- न समस्या स्वरूप बन्नेछु, न समस्यालाई देखेर डगमग हुनेछु। सदा समाधान स्वरूप रहने छु।

स्लोगन:- बापदादाको छत्रछायाँमा रह्यौ भने मायाको छायाँ पर्न सक्दैन।